

зината си да излѣзе за храна, моятъ заякъ удряше главата си о гредата на пода.

„Надвечеръ зайцитѣ се събираха предъ вратата, за да гризятъ картофенитѣ остатки, които азъ изувърляхъ, когато си приготвяхъ обѣда, и тѣхнитѣ кожухчета тѣй се сливаха съ боята на земята, че азъ мжно можехъ да ги различа; понѣкога дори не забелязвахъ заяка, който седѣше спокойно предъ моя прозорецъ, и чакъ когато отваряхъ вратата, моитѣ зайци се разбѣгваха бързо; винаги ми бѣше мжно, че съмъ ги изплашилъ“.

Катеричкитѣ и мишкитѣ дохождали да ядатъ орѣхитѣ, които си събиралъ Торо.

„Още когато правѣхъ хижата си“ — разказва Торо — една мишка живѣеше подъ нея, презъ всичкото време, докато не турнахъ втория подъ и не изметохъ всичкитѣ трески и стѣрготини; тя всѣки день дохождаше при менъ, когато се хранѣхъ и събираше трохитѣ при краката ми.

„Навѣрно тази мишка до тогава не бѣ виждала човѣкъ; тя никакъ не се страхуваше отъ менъ и скоро съвсемъ се опитоми, — тичаше по моитѣ обуца и дрехи и се катерѣше по менъ. Веднѣжъ, когато обѣдвахъ, облегнатъ на масата, тя полази по менъ до рамото ми и почна да обикаля книгата, въ която бѣше обвита моята храна. А азъ ту откривахъ книгата, ту я закривахъ, — играяхъ си съ нея.

„Най-после, отчупихъ парче сирене и ѝ го подадохъ, а тя се покатери по ржката ми и го изгриза; следъ като си хапна, почисти муцунката съ крачката си, така както бѣше на ржката ми и после избѣга . . .